

עלון המשק

עלון מס. 994

גבעת היים הקיבוץ המאוחד

יום ד' בניסן תשל"ג
6 באפריל 1973

צריף הברכות של הונזו כתבה של נורית ברצקי ב"מעדיב" ב-29 במרץ

הילדים הראשונים שאהבו את הברכה של גבעת-חיים כבר היו להורים, החורים היו לסבים - והברכה יוצאת שוב למסע הופעות בארץ-ישראל

קסמי תיאטרון הברכות של הונזו (דוד בן שלום) שמורים בזכרונות הילדות של רבים מאתנו. לכן במבט ראשון מאכזב בית המלאכה שלו בקיבוץ גבעת-חיים. אתה נכנס לצריף פשוט, שאפילו אינו מרמז על ארמון האגדות שבדמיוןך. אבל חכה, הן להונזו להזמין אר-תך לחדרון השני, ואז תוכל להגשים חלום ילדות למשך בחוטים, להניע את הנרקיס והצפרדע, את דוד וגלית, והצב והגמל, וחבורת הסידים מזוקנים ומי לא.

כל אלה ואחרים, הם שחקני התוכנית החדשה של הברכה של הונזו. בחוכמה ארבע אגדות - דוד וגלית (הסכסוך הנכבד), "מלכות החלומות" (אגדה תימנית עממית), "אם לא למעלה מזה" (י.ל. פרץ) ו"נרקיס מלך הביצה" (ח. אמנותי).

הונזו גדל בצ'כוסלובקיה, המהורה, עד היום, מרכז עולמי לאמנות תיאטרון הברכה: "כל בני משפחתי עסקו בתיאטרון - כתיבה, משחק, בימוי. בשנת 1934, כשעליתי ארצה (ישראל לקיבוץ גבעת-חיים), היה קשה מאד לעסוק בתיאטרון. החלטתי לנסות ולהקים תיאטרון בובה, מפני שילדים לא היה אז כלום. אותם ימים עבדתי בלילה במאפיה וביום החלתי לפסל בובה. הברכה הראשונה היו מעץ אוקוליפטוס. לאט לאט "הסתכתי" בחובות (קניתי חומרים שונים), וכדי לשלם אותם החלתי להציג גם מחוץ לקיבוץ.

"בהתחלה כל הצגה הייתה נסיון חדש. פעם עבדנו עם חוטים, פעם עם מקלות. גודל הברכה השתנה, והסיפורים. את החומר כתבו "החברה" בקיבוץ. כל העבודה נעשתה, כמובן, אחרי שעות העבודה". שמו של הברכה החל להפריס. הונזו והברכה שלו הזמנו להציג בכל הארץ. והיו גם נסיעות לחו"ל.

"כשאני עושה אגדה לילדים - גם המבוגר נהנה. וילד - בודאי ובודאי. לבובה יש אופן מיוחד של הליכה, תנועה ותגובה. סולחים לבובה הרבה יותר מאשר לשחקן. לבובה אין מימיקה, ולכן הבובה נותנת לקהל יותר חופש לדמיון. והקהל, אולי בלי לדעת, אוהב קצת חופש לחשוב ולדמיון. עם הבובה הוא יותר חופשי. רק שחקן טוב במיוחד יכול ממש לשכנע. כשמשתחק בובה, גם המבוגר נהפך לילד ונהנה".

אחרי הרבה שנות נסיון החליט הונזו ש-עשרה דקות הן המקסימום לכל מחזה. "הזמנים השתנו, הקצב השתנה, ואחר האנשים. אין סבלנות ואין הרבה זמן. יש בילויים אחרים, יש סרטים ותיאטרון ומוזיקה ב'ז. (שאני אוהב מאד) והכל הולך יותר מהר".

הונזו עובד על מאות אגדות וסיפורים לפני שהוא בוחר את המחיימים להיות מוצגים על ידי בובותיו. "אחרי שאני בוחר אני מתישב לעבוד, משנה, גונב, מתיעץ, מוצא הפי-אנד וכותב את הסצנריו. רק אז אני הולך לסופר מקצועי ואומר - זהו. אתה חופשי לעשות מה שאתה רוצה, אבל זאת הכוונה. יש דברים טכניים שסופר לא יכול לדעת. הוא מוכרח לקבל ממני את ההוראות הטכניות. אני מצייר לו את כל התנועות, את הכניסות והיציאות. החוקים בתיאטרון בובה דומים לחוקי בלט. צריך לזכור שלבובה אין מימיקה ושילד אוהב מתח וסוף טוב".

לפני שהונזו מתחיל לגלף את הברכה הוא מצייר אותן, עושה מודל של הבמה, כונה את הברכה מקרטון וקובע את הפרופורציות. "אחר כך מתחילים לעשות את הברכה, יש מכונות עזר קטנות אבל רוב העבודה נעשית ביד. לפעמים אני מקבל מסידור עבודה חופרת או מתנדב אבל בהכנה ממש אין עזרה. זו עבודה מקצועית וקשה. למרות כל המאמצים, לא מצאנו בארץ מישהו שמעוניין ללמוד את המקצוע מהחלה עד הסוף. אחרי שאני כונה את הברכה מקרטון, אני מכין את הגוף בבית המלאכה. את הפנים אני יכול לפסל בערב בבית. פעם גילפתי ראשים רק מעץ, אחר כך עברתי לפלסטיק ווד, עכשיו חזרתי ל"פאפיר מאשה" כירון שזה חומר קל, והמשקל חשוב מאד אצל הברכה. אני עושה את המודל, מכין יציקה גבס, ובחור היציקה מדביק את הנייר".

בחוכנית החדשה, שהוכנה לקראת חגיגות ה-25 למדינה, יש חידושים טכניים רבים. הבמה היא למעשה שילוב של שלוש במות. גובהה 5 מטרים, רוחבה 13 מטר ועומקה 6 מטרים - מימדים לא מקובלים בגודלם בחיאטרון כובות. "ויש עוד חידוש. הפעם יראו גם חלק מהשחקנים. שמוליק סגל הוא מנחה חי. זאת למדתי מחיאטרון הכובות הצרפתי (המריונטות) שהופיע בקיץ בפסטיבל. הרכבת הבמה היא עבודה מסובכת של שלוש שעות. אנו משתמשים בעשרת אלפים ווט השמל. זה מסובך מאד, אבל מענין, מפני שזה מסובך. עשינו חזרה כללית בחג המשק. את הכובות הפעילו ילדים בני 14. הם עשו זאת מצויין, אבל היו קשיים בהחלפות התפאורות הכבדות. את התפאורות צריך להחליף מהר, כיוון שאין הפסקות ואין אפילו מסך בין תמונה לתמונה. לכן אני משתמש בשתי קבוצות עוזרים. כשאנו מציגים בהתישבות העובדת, עובדים אתי צעירים מהמשק, וכשאנו מציגים בעיד - עוזרים לי סטודנטים מאוניברסיטת תל-אביב. בזמן ההצגה אני פועל שחור. אני מוכרח להיות נוכח, במקרה שמשהו מחקלקל. אני דואג להחלפת הכובות, לתפאורות, לתפעול, לכל. בכל הצגה אני מפסיד בערך רבע קילו... כשאני חוזר מסיבוב הופעות אני לובש את המכנסיים של הבן שלי... והוא בחור רזה... זאת עבודה קשה. אני חושב שזו ההצגה האחרונה שאני מפיק בעצמי. אם משהו יזמין אצלי כובות - אעשה בשמחה. אבל אין לי כוח פיסי לארגן את הכל לבדי. החומרים מתייקרים ולא נעים לעשות כל הזמן חובות. למרות שהמשק עומד מאחורי ב-100%. אני מוכרח למצוא מפיך, כדי שלא אצטרך לעמוד לבדי במחח הזה.

גבעת חיים יפה

כולנו רוצים ארץ ישראל יפה, שנהנה ממנה בסיולינו. וגבעת חיים יפה, שהיא ביתנו, ואנו מבליים בה יום יום, לא כל שכן. אך כיום, בעוברך במחנה, אחת מוצא מצב שבו רשות הפרט מסודרת ומטופחת, בהרבה מקרים (לא ככולם), אבל רשות הכלל - מוזנחת בהרבה מקומות (ושדב לא ככולם).

מספר עובדי הנוי והסניטריות, יחסית לגודל המחנה, ובהשוואה למקומות אחרים, הוא קטן מאד, לכן נדרשת כפליים עזרת כל הציבור ותמיכתו, מה עוד שאין אצלנו עובד נוי אחראי קבוע.

גדלו לנו במשך השנים עצים רבים ויפים, יש שדרות עצים מרהיבי עין בפריחתם, פינות בהן שיחים ופרחים רבים ודשאים גדולים, בעיקר במרכז המחנה. אך מה מכל אלה, אם הדשאים והשכילים לרוב מלוכלכים? השחרש גם הנוהג של חציה מופרזת של הדשאים (לשם מה יש שבילים?) ואפילו נסיעה של רכב על פני הדשאים, לא מחוץ הכרם. ניירות ומיני ליכלוכים מפורזים בכל. וגם אם נעשה לפעמים איזה מבצע נקיין, לא ניכר מאמץ מצד הציבור להחזיק ולשמור על המצב.

האם אין בנו שום חוש לאסטטיקה? או שמא הוא קיים רק בחוץ חדרי החדרים פנימה? קיים נוהג נפסד אצלנו של חליית כבסים בפרהסיה. אין מנוס מייבוש כבסים בחוץ, אבל בשום אופן לא ייחכן לחלות אותם על חבלים מחושים מעץ לעץ. יש חברים (חברות) שמשאירים את הכבסים, ללא צורך, חלויים ימים רבים על החבלים, מתנפנפים ברות במקום שהם נראים לכל עובר דרך, במקום לחלות אותם במקום מוצנע לפני דלתם על מתקן אותו אפשר לקפל מיד אחרי השימוש.

גם חביות נפט, מיטות לעשרים אורחים וכו' וכו' צריך להחזיק על יד הבית במקום מוצנע ולסלקם במידת האפשר לאחר השימוש. חברים זיכרו!! מה שאצל אחד "מאחורי הבית" אצל זולתו זה חזית ביחור, ושיכון מעבר מוזנח פוגע לא אחת בסביבה של שיכון קבע של הזולת. אותו הדין לגבי החוספות הפרטיזניות בשיכונים השונים, שהפכו חלקי מחנה ל"סלמס".

ועדת המחנה התייחסה בעבר בסלחנות, בכל הנזכר לעיל, ויש רצון להטיל את סמכותה, לפחות בעניינים שהם בהחלט בגדר אפשרות של כל אחד ואחד, כמו חליית כבסים, הסביבה המוזנחת בשיכונים המעבר וכו'.

הסביבה של גני הילדים השונים, שהיא במרכז המחנה, מוזנחת גם היא וכמות הגרוטאות שם היא מעבר לרצוי ולמוחר מבחינת היופי והנקיון, היעילות והבטיחות. זיכרו, מקום נקי מעורר לכיבוד הנקיין; ערמות ליכלוך מושכות חוספת ליכלוך.

לקראת חג הפסח ייעשה שוב מבצע נקיין מיוחד לשיפור מראה המחנה - נסה שכם כולנו, הציבור בכללו ועובדי החייון בפרט, ואולי נחזיק במצב עד חג ה-25 למדינה. ואם נחרגל לכך אולי נמשיך רזה אחרי התאריך הזה.

עם חיים שטינברג
ומשפחתו
משחחפים בצער במות
האחות

עם יוסי רפאלי והמשפחה
משחחפים בצערכם במות האח

והמטפלות - מה הן אומרת?

הדיונים בענין לינה משותפת או משפחתית אשר החקיימו במרעה באפעל, עוררו צורך לדון בנושא הנ"ל מאספקטים שונים. ניצלתי את ההזדמנות שהנני מנחה בחוגי המטפלות בגיל הרך ועוררתי את השאלה באחד החוגים האחרונים (בראשון כפברואר בחיפה). בחוג משתתפות חברות ממשקי הצפון ובאותו הדיון השתתפו נציגות של 17 קיבוצים. זמן הדיון היה מצומצם ולא יכולנו להכנס לפירוט העמדות או לויכוח בנושא הלינה, אך המשתתפות הספיקו להביע את עמדתן-היהן ולנמקן ועל ידי זה נחקבלה תמונה רבגונית. להלן חוצאות הדיון:

1. שבע חברות הביעו עמדה חיובית כלפי הלינה המשותפת.
 2. ארבע חברות שללו את הלינה המשותפת.
 3. חמש חברות הביעו עמדה מעורבת:
- א. הבליטו את החיוב ואח השלילה בצורות הלינה השונות דתוך כך הביעו את החלבטויותיהן.
 - ב. דרשו פתרון שונה למקום הלינה בהתאם לגילים השונים של הילדים.
 - ג. ציינו את שוני הגישה בין האם והילד (האם מבקשת את הילד לישון על ידה וילד מתנגד)
 4. חברה אחת דיברה כללית ללא ציון עמדתה.

חשוב לציין שהמטפלות דיברו בדרך כלל על רגשותיהן כאמהות על אף העובדה שהדיון התקיים בחוג המטפלות. עמדות המטפלות התבססו על מספר גורמים: 1. הילד. 2. ההורים והאם במיוחד. 3. יחסי האם - הילד. 4. בעיות כלליות. הנימוקים שהוגשו על ידי המחייבות של הלינה המשותפת מבחינת הילד היו: הלינה בבית הילדים בריאה יותר לילד ומוסיפה לו בטחון. היא רצויה לילד וגורמת לו לשמחה. ואילו בלינה המשפחתית מפריע הילד הקטן לגדול בשל צרכיו השונים.

החברות דמבקשות את לינה הילדים על יד ההורים הדגישו שהילד מבקש לישון על יד ההורים. הלינה במשפחה מאפשרת להורים השגחה מלאה יותר על הילד הישן, ביחוד כאשר הוא רגיש מבחינה בריאותית (בעיות נשימה), אך מענין הוא לשמוע סיפור על אם אחת שהשיגה את לינת הילדים על ידה במשך שנה זה אינו קיים שם בדרך כלל. ודווקא אותה אם היחה עוזבת את ילדיה לזמן ממושך באומרה "החינוך שלי ישן בשקט ואינו זקוק לי כעת".

שאלה יחסי האם-הילד הודגשה במיוחד על ידי המתנגדות ללינה משותפת. בלינה המשפחתית קיימות אפשרויות רבות יותר לקשירת קשר בין ההורים לילדים, אופי ההשכבה הוא אינטימי ("אם אני רוצה לתת סטירה או נשיקה לבת שלי אני לא רוצה שיראו"), בו בזמן שהשכבה בבית-הילדים גלויה לעין הזולת וחסרה אינטימיות. הלינה הפרטית מונעת מהילד בעיות פרידה מההורים בערב, אך מחברר שהן מופיעות בכורך בשעת הבאת הילד לבית הילדים.

דאגה לילד הופיעה, כמובן, בדיון הזה, ובמיוחד בקרב מחייבי הלינה המשותפת. אך כללית אפשר לציין שבעיות המבוגר, סיפוקו או חוסר סיפוק נראו למשתתפות חשובות יותר מאשר הילד עצמו ("הילד הקטן, מה הוא יודע על חייו"). להלן הנימוקים שהתייחסו לצורכי ההורים והאם במיוחד:

מחייבי הלינה הפרטית: היא מונעת מן האם את ההתרוצצות בין בתי הילדים וזמיון כדאשר יש לה חינוך. נעים לה שהילד ישן בקרבתה ואילו כאשר האם משכיבה בבית הילדים גובדים געגועים והיא מרגישה ריקנות. (למי אם כן בעיות פרידה?). חברה אחת הביעה משאלה מוזרה שהיא מצפה שילדה יחלה "כי אז אשכב אצלו".

לעומת הנימוקים לטובת האם הופיעה גם ביקורת מצד שוללות הלינה המשפחתית. לדעתן לינה פרטית מגבילה את האם בחיי חברה ובפעילות ומקשה עליה לצאת ללימודים. האם עמוסת עבודה, כיוון שהעול העיקרי נופל עליה. הופיעו בדיון גם הערות כלליות: ילד המסופק ביום (חיים עשירים בגן, קבלת שבת נאותה) אין צורך לעזוב את ביתו ללילה. הלינה הפרטית אמנם פותרת בעיות אחדות, אך היא פותרת בעיות אחרות. צוויינה גם הסכנה הטמונה בלינה הפרטית העלולה לפדק את בית הילדים ביום.

חלק נכבד מן הדיון הוקדש לבעיות השבת. (לינה בלילה או בצהריים). ישנם קבוצים בהן נסגר בית הילדים בשבת (וזה נוח לסידור העבודה). בכמה קיבוצים חיפשו פתרונות לבעיות המתעוררות עקב העדר מספר ניכר של ילדים בשבתות וישנם קיבוצים העומדים בכל חוקף על לינת הילדים, גם בשבת בבית הילדים. הפתרון לכך נמצא או על ידי הסבר להורים ולילדים או על ידי דאגה לצוות עובדים המתאים גם בשבת. בקיבוצים אחדים הגיעו למיני פשרות כמו חור של ילדים לשינה בחדר המשפחה.

בסיכום המועצה נתבקשו המשקים להעביר דיון בנושא הלינה, אך רק בקיבוץ אחד התקיים דיון מקיף בענין זה. זהו קיבוץ שעקב דאגהמלאה לשלום הילדים אין בו שאיפה ללינה משפחתית. ושוב הבאתי את דעתי בפני המטפלות בענין הלינה: אמנם באופן טבעי האם מתגעגעת לילדה ויאח הרגשה מובנת ולגיטימית, אך מחוך שיקולים לטובת הילד (כמו יתור עצמאות) וטובת האם (התפתחות האישי חבל לשגת מהרמה אליה הגענו. אם הדיון שהתקיים עורר מחשבות ובדיקה נוספת של הבעיה המטרידה היום רבים - הרי השיג את מטרתו.

עדה הגרי

לחברנו יוסף הו כ מ ן מזל טוב
לנישואי בתו ורדה עם בח"ל
אורי כהן מקיבוץ כפר גליקסון
ברכותינו למשפחה.

התדמית ההודית השלילית

כיצד לשפר. היחסים בינינו לבין המתנדבים

בבואי למשק לפני כשלושה חודשים נתבקשתי לקחה על עצמי את הטיפול במתנדבים. הסכמתי בעיקר מפני שבעת טיולי ראיתי כמה חשב ונחוץ יכול להיות יחס חם אל אנשים שמטיילים ובאים למקום חדש ורצה חסרוננו של יחס כזה יכול לקלל.

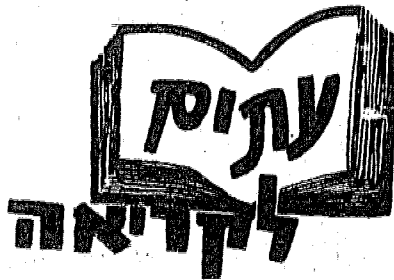
במאמר האחרון שנחפרסם בעלון ונכתב על ידי מתנדב נתן חמונה די קודרת, אולי קצת מוגזמת, אבל באופן כללי נכונה על מצב היחסים בין המתנדבים לבין הקיבוץ. אני מצדי מנסה, מאז שנק- נסחי לתפקיד, לעשות את המקסימום שלא ירגישו כך, אך מה שאני יכול לעשות מצטמצם לשני תחומים: א. תיאום ו"החל קת" היחסים עם מוסדות המשק השונים. אני מנסה להוכיח (ולא חמיד בהצלחה) שיתוף פעולה מצידם יכול רק לעזור ולקדם את העניינים. ב. עזרה באירגון מסיבות, טיולים וכל מה שקשור לצורכיהם החברתיים. אך את הרקע של הניכור בין חבר הקיבוץ למתנדב לא יכול לשבור שום בעל תפקיד. המתנדבים שבאים לכאן, ברובם, כלומר הטובים שבהם, מצפים למגע אנושי ולהיכרות יותר אינטימית עם חיי הקיבוץ מאשר בעבודה וליד השולחן בחדר האכילה. יש אנשים ונמצאים כאן חצי שנה בלי לדעת מהם יחסי הורים וילדים בקיבוץ או איך מבלה הקיבוצניק הממוצע את זמנו הפנוי ועוד ועוד. מה שקורה במציאות הוא שנשטרים אותם טיפוסים אשר מסתפקים במעט שמש בהרבה בירה ודווקא אותם המתנדבים אשר באו עם רצון טוב ויכולו לתרום רבות להעשרת חיינו וחיייהם - עוזבים. נוצר מעגל קסמים, שקשה לפרוץ אותו, של תומית שלילית הודית.

הדרך היחידה לקיום נאות של קבוצת המתנדבים כאן היא על ידי הצמדה למשפחות, מפני שאם לא נוכל להבטיח להם את זה לא נוכל גם לדרוש מהם שישארו יותר מחודשיים או שלושה חודשים. אנחנו מתכוונים לפנות לפרבה משפחות שלפי דעתנו מתאימות לאימוץ. אימוץ מתנדב אינו מחייב שבעה ערבים בשבוע, לרוב מספיקים שניים או שלושה כדי ליצור את הקשר הדרוש.

אם ניוכח שאין ביכולתו לקיים את המתנדבים כאן כחלק יותר אינטגרלי של המשק, לא יהיה, לדעתי, מנוס מדיון יותר עקרוני על המשך קיומם כאן.

גדעון מגל

שנחות וחוגות - דהורים - לפבלו קזלס

מעולם לא עסקתי בכיקודת ספרים וגם עכשיו אינני מתכוון לעשות זאת. ברצוני רק לשחף את החברים בחוויה אנושית מיוחדת שהיתה לי עם קריאת ספר זה. לכאורה זאת היא אוטוביוגרפיה של אמן גדול, אחד מגדולי המוסיקאים של דורנו, מסופרת בחביבות ובהומור רב. אנחנו עוקבים אחרי ההתגלות המפחיעה של הגאון שבילד: בגיל 4 מחחיל הוא לנגן, בגיל 7 מופיע כסולן בנגינה על כינור בקונ- צרט פומבי, ובכליון עיניים מחכה הוא שרגליו הקטנות יוכלו לנגוע בדוושות העוגב על מנח ללמוד לנגן גם בכלי זה. "תהיתי על קנקנם של כל כלי נגינה ורציתי לנגן בהם".

דהימה במיוחד פגישתו הראשונה עם הצ'לו: הילד הוקסם על ידי להקת "כלי זמר" נודדים שניגנו על כלים שונים ומשונים; במיוחד הלהיב אותו אחד שניגן על ידית של מטאטא, שהיו לה מיחרים. בלהט כה רב הוא דיבר על הכלי, עד שאביו הטוב התקין לו כלי כזה. "דומה שכלי זה היה הצ'לו הראשון שלי. הוא מצוי עדיין בביתי אשר בסן-סלוודור. שמרתי אותו בחיבת זכוכית כשכניתי חמדה ממשי".

מה שמקנה לספר את ייחודו, זאת היא החודעה ההומניסטית העמוקה של פבלו קזלס. "מעל הכל אני אדם, אחר כך אמן" ו"המוסיקה צריכה לערת מטרה. עליה להיות חלק ממשא גדול ממנה, חלק מן האנושות... המוסיקאי הנו גם אדם, וחשובה מן המוסיקה שלו היא עמדתו לגבי החיים, ואין להפריד בין השניים! מה טוב לשמוע דברים כאלה דווקא היום ועל ידי אחד האמנים הגדולים גם במרבן המקצועי של המילה!

חן קריאה בספר אנו עדים כיצד מבשים קזלס עקרונות נעלים אלה, בדרכו האמנותית ובחיי יום יום בעקשנות, בכנות ובאומץ בלתי רגילים. זה מה שהופך ספר חביב וקליל זה לחעודה אנושית עמוקה ומרוממת.

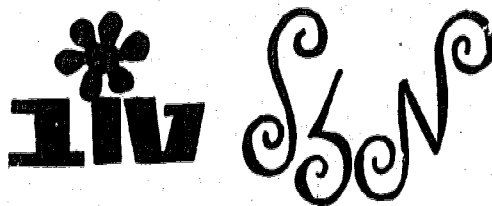
ש א ד ל

ל צבי מדר וירדנה

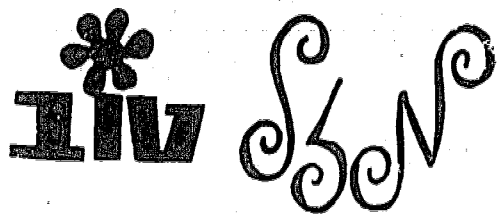
לנישואיהם

ברכות לרחל ויחיאל ולמשפחתם

ברכות למשפחות אסס ולוי ברמה-גן

(שיר) דה

ל ב ר כ ה ו מ ש ה

לנישואיהם

ברכות חמות

לילי ופרנסו ולכל בני המשפחה

ברכות חמות לבני משפחתו של משה בעין-המפרץ

ל ו ר ד ו ג ב י

לנישואיהם

לעדה וקולומן ומשפחתם ברכות חמות

ברכות חמות להוריו ולמשפחתו של גבי

ל י ה ו ד י ת ו א ר י ה

לנושואיהם

ברכות חמות לדבקה ובני משפחתה

ברכות חמות להוריו ובני משפחתו של אריה

המופעים הקרובים בבית שרת

ביום שישי 6 בח.ז. הצגה "בובטרון 73" לחברי המשק ולילדינו כלכד בשעה 5.00 אחה"צ.

ביום א. 22 לח.ז. בשעה 9.15 בערב - קונצרט החזמורת הקיבוצית בניצוחו של אבי אוסטרובסקי. כניסה חופשית לחברים.

ביום ה' השני במאי בשעה 9.15 בערב - ערב יחיד של שמעון ישראלי - "צפורים בראש". מחיר הכרטיס 4 ל"י.

ביום ד' ה-9 במאי בשעה 9.15 בערב - ערב שירה של יאסתר עופריס' ויפעה זאת היא במסגרת החגיגות ל-25 שנות המדינה. מחיר הכרטיס לחברים - 8.50 ל"י.

ביום ה' ה-17 במאי בשעה 9.15 בערב להקת הריקוד "כה-שבע" מחיר הכרטיס לחברים 4 ל"י.

ביום ה' ה-24 במאי בשעה 9.15 בערב היאטרון חיפה: "סטוס קו ואדיס" מחיר הכרטיס לחברים - 5 ל"י.

מזכירים לנהגים:

בערב של הופעה, כל הופעה, בבית שרת - עליכם לפנות את מגרש החניה, המיועד בערב זה אך ורק לחניית הרכב של המבקרים מבחוץ במופע.

ועדת בית שרת

ש ש ח ד ש

נודית ויצחק מז' יגורסקי שינו את שם משפחתם ל ג י ן .

מילון מונחים חדיש ומחודש

- * ד ה י ק - חבר קיבוץ בן 40 עד 50 שנות נסיון.
- * נ פ ס - נוזל המגיע ביתר קלות מאילת לאשקלון מאשר מן הטנק לדירת החבר.
- * ח ו ט ש י ד ר ה - משהו שצריך לקשור בין האיבר היושב והאיבר החושב.
- * ד ו ק - אדם שיכול לרוח מן המיטה באיזה צד שהוא רוצה.
- ש ו ו י ו ן - עקרון קיבוצי חשוב המופרד חמיר על ידי האחרים.
- * ש פ ת ה י ם - המקום אליו הולכות החתיכות כדי להשתזף והברנשים כדי לראות המקומה שעדיין לבנים.

